

КОИ СМЕ НИЕ И КАКВО? ИСКАМЕ!

Платформа за управление на
ВЪЗРАЖДАНЕ

2019

3	Въведение
5	1. Положението, в което се намира България днес
8	2. Какво да се прави?
11	3. Кои сме ние?
14	4. Основи на нашата политика
15	4.1. Нацията
15	4.2. Държавата
16	4.3. Езикът, културата, историята
17	5. Нашите секторни политики
17	Вътрешна политика
21	Външна политика
23	Национална сигурност
29	Икономика
36	Финанси
37	Администрация и държавни служители
39	Транспорт
40	Енергетика
42	Здравеопазване
43	Екология
44	Образование, наука и култура, проблеми на младежта и спорта
51	Фотогалерия

Въведение

България е най-старата държава в Европа, запазила името си от своето създаване до ден днешен. Българският народ е древен и е преминал през изпитанието на вековете, оцелявайки и успявайки да се развива. Българинът по природа е талантлив, ученолюбив, трудолюбив и толерантен. Българската земя е красива, плодородна и благодатна – наш национален дом и майка кърмилница.

Защо тогава допуснахме процесите, които се развиха в последните десетилетия?

Какво представлява България днес?

Днес България е зависима държава, по-скоро колония, управлявана директно от Вашингтон и Брюксел. Най-ниски доходи в цяла Европа, демографска катастрофа, водеща до промяна на етническия баланс на населението в ущърб на основния етнос – българите, най-висока детска смъртност в Европа, най-висок процент онкологично и сърдечноболни в света, най-нещастната нация според изследванията на редица международни организации, разрушено стопанство и унищожение на цели отрасли в икономиката, дивашка приватизация, в която редица материални активи на държавата бяха раздадени на олигархични и криминалноикономически групировки практически безплатно, разрушено здравеопазване, морално, духовно и физическо изграждане на нацията, разрушение на образователната система, корумпирана съдебна система и държавна администрация, които не са в състояние да осигурят спокойния живот на нацията и обществения ред, унищожена армия, сведена до размери по-малки от тези, наложени с Ньойския диктат след Втората национална катастрофа през 1919 г.

Това е поражение без война!

Как се стигна дотук и кой е виновен?

След т. нар. промени от началото на 90-те години на миналия век същата олигархия, която управляваше и преди 10 ноември 1989 г., успя да мимикрира зад фасадата на фиктивната многопартийна система, приемайки лъжливи образ на различните цветове и партии. По директиви на външни и враждебни на България и българския народ сили тя наложи в страната ни **матрицата на неолиберализма**. По същество политическият „елит“ у нас се състои от безродници и национални предатели, които не са нищо повече от една **колониална администрация, провеждаща погром над страната ни**, с мандат отвън.

Днес ние, българите, не определяме вече собствената си съдба. Ние нямаме думата във формирането на своята вътрешна и външна политика и представляваме обект на едно вредно и антинационално управление, осъществявано неотклонно и методично в последните няколко десетилетия.

Ние, българите, не се чувстваме спокойни и сигурни в собствената си

Родина. Недосегаеми банди от средите на организираната престъпност и цигански разбойнически групи опустошават страната ни. Чувстваме се в опасност не само на улицата, но и в собствените си домове. Този процес се подкрепя изцяло от всички държавни управления и парламентарно представени политически партии, както и от цяла кохорта „правозащитни“ организации, чиято единствена цел е разделянето на България на етнорелигиозен принцип.

Казаното дотук ни дава основание да смятаме днешната политическа система за сбъркана. Тя не е продуктивна и не може да осигури необходимия просперитет на нацията и държавата. **Необходими са радикални политически промени,** придружени със смяна на корумпираната политическа система и нейния политически „елит“.

За да се случи това, са необходими няколко условия, но преди всичко се налага бърза политическа консолидация на всички Все още трезво и националноотговорно мислещи слоеве от населението, осъзнаващи драматичността на случващото се и готови да поемат отговорност не само за своя живот и този на своите близки, но също така за живота и бъдещето на своята родина и сънародниците си.

В следващите редове са изложени основните позиции и идеи на Възраждане за това как да се регулират социално-икономическите и обществено-политическите отношения в България, за да се постигне възможно най-бърза и максимално ефективна промяна в положителна насока. Те са изложени във вид на сбити платформа за коренно преустройство на националния живот в страната и представляват система от възприети принципи и възгледи ни за историческите стремежи, перспективите, целите, пътищата и средствата, чрез които да бъдат защитени националните ни интереси и осъществен българският национален идеал в съвременни условия. Следващите страници отразяват нашите разбирания, които следва да определят поведението на българската държава и нейните институции във вътрешната и външната политика не от гледна точка на временната геополитическа конюнктура, а за дълъг период от време, формулирайки стратегическите задачи, които стоят пред нацията, и водени от съзнанието за нашите непреходни национални интереси. **Нашият идеал е да видим България като първостепенна сила** в политически, икономически и военен план не само на регионално, но и на континентално ниво.

Положението, В което се намира България днес

Някога хегемон и незаобиколим фактор в Източна Европа, днес ролята на България е сведена до геополитическа периферия на общеевропейския глобализационен политически проект, наречен Европейски съюз. От първостепенна политическа и военна регионална сила през първата половина на 20-ти век **страната ни деградира до държавоподобно образувание (колония)** със затихващи функции.

Преходът в България, за огромно съжаление, не доведе до качествена демократия и ефективна икономика, каквото беше пропагандното клише в началото на промените, а до дълбоко политическо и социално разслоение, което се възпроизвежда и усилва циклично, отнемайки непрекъснато изначалната вяра на българите във възможността да бъде изградено справедливо общество, което да ни направи част от модерния и проспериращ свят.

Абсолютно нескопосаният и несъстоятелен подход, който беше приложен в опита тоталитарната социалистическа система да бъде заменена с демократична форма на управление и пазарна икономика, доведе не толкова до съзидателните икономически промени, които всички очаквахме, а до **унищожителна политическа конфронтация и нестихващи политически кризи.** В резултат

мат на това българското общество хвърли огромна част от своята енергия в преобразуването на комунистическата политическа система и под лозунга „Всичко при социализма е лошо“ се унищожиха и жизнеспособни икономически структури, които не принадлежаха на бившата компартия, а на всички нас.

В крайна сметка, опитът за унищожение на наследството на комунизма доведе до **унищожение на самата държавност**.

Причината за тези ужасяващи резултати ние, от Възраждане, виждаме в абсолютно сбърканата философия на държавно управление и обществено устройство, които бяха възприети след вдигането на „желязната завеса“. След национал-нихилистичния период на социализма вместо да се върне към здравите устои на националното мислене и патриотичния консерватизъм, България се хвърли в градежа на друга, не по-малко опасна за националното здраве утопия, тази на либералната демокрация от постмодерен тип.

Истината е, че днес, близо 30 години по-късно, равностойността за състоянието, в което се намират българското общество и държава, няма как да бъде направена, без да бъдат констатирани няколко очевидни и необорими, но упорито премълчавани факта. А без тяхното високо и ясно изговаряне нито ще можем да поставим диагнозата, нито ще има как да назначим необходимото и адекватно лечение.

Факт първи. С голяма степен на увереност бихме могли да кажем, че съвременното българско общество се намира в състояние на почти необратима социална смърт и все по-малко отговаря на определението за нация. То вече не представлява общност от хора, които могат да се обединяват зад обща кауза, да се сплотяват около принципи, да се вдъхновяват от общи идеи и представи за бъдещето. Точно обратното, **днешното българско общество все повече започва да прилича на случаен сбор от хора**, попаднали незнайно как върху територия, която не значи и никога не е значела нещо за тях, земя, която все по-трудно наричат Родина.

Пагубния ефект от този процес наблюдаваме практически ежедневно в пълното разкъсване на семейните и социалните връзки, откритото непризнаване на каквито и да било авторитети, нехайното отношение към бъдещето на идните поколения, абсолютната загуба на чувство за историчност и национална идентичност...

От всичко гореизброено последното е може би с най-голяма тежест, защото именно то определя и съзнанието ни, че не сме само тук и сега, че ние сме хиляда години преди нас и хиляда години след нас, че сме брънка от дълга кръвна верига, започнала от зората на времето и простираща се във вечността.

Факт втори. Една нация няма как да прогресира, ако не разполага със свой авторитетен национален елит, който да я ръководи. Днешният български „елит“ не изпълва тази дума със съдържание. Той е негоден и абсолютно неспособен да осигури условията, които да позволят на обществото ни да постигне материалния и духовния прогрес, които заслужава, а още по-малко може да ни води в бурните исторически времена, които предстоят. Това е така, защото той е

антиисторичен и антинационален по своята същност. Неговата единствена грижа е да осигури собственото си оцеляване и възпроизводство, а не това на нацията. По същество **съвременният български елит представлява олигархична върхушка от компрадорски тип**, състояща се от откровени нихилисти и агенти на чужди държави, упражняващи публичната власт в ущърб на мнозинството, облагодетелствайки себе си и тънката прослойка на обслужващия я ешелон. Точно поради тази причина ние не можем да наречем днешната българска политическа и икономическа върхушка „елит“, а считаме, че много повече ѝ прилягат определенията **„пета колона“ и „вътрешен враг“**.

Факт трети. Икономическият модел, който беше възприет и наложен в България след промените, не предполага съществуването на страната ни в състояние на суверенитет. **Днешната българска икономика в технологично, суровинно и енергийно отношение е изцяло зависима от външни фактори**. Тя не произвежда стоки и услуги с висока прилагана стойност, гарантиращи висок национален доход, а в по-голямата си част представлява ни повече, ни по-малко, база за първична и вторична обработка на внасяни отвън суровини, логистичен център на големи международни оператори и автотранспортни фирми, нетен износител на земеделска продукция и евтина туристическа дестинация. Останалата част от нея е в ръцете на местни олигарси и криминални групировки, които я използват, за да си купуват политическо влияние и източват публичните фондове през обществените поръчки.

Факт четвърти. Общественият и национален морал е в състояние на фак-

тически банкрут. Няма друг период в българската история, в който солидарността между хората, почитта към общото ни минало и наследството на предците, зачитането на авторитетите и загрижеността за бъдещето на нацията да са били в толкова ниска точка.

Факт пети. Корупцията е придобила такива чудовищни размери, че е обхванала практически всички сфери от обществения, икономическия и политическия живот на страната. Всички основополагащи системни връзки на обществото ни без изключение са дотолкова поразени от това злокачествено явление, **че корупцията се е превърнала в същностна характеристика на страната ни** и структуроопределящ фактор за огромна част от социалните процеси, които се развиват в нея. И тук не говорим само за голямата корупция на „белите якички“, която е явна за всички, а и за ежедневната битова корупция, която задушава обществото ни и чиято съвкупна вреда е не по-малка от другата.

Факт шести. В резултат на дотук изброеното България изпадна в най-тежката етнодемографска криза в своята история. Криза, която има всички белези на Трета национална катастрофа. **Нацията ни не просто деградира, а изчезва физически.** И най-големият проблем дори не е в това, че намалява като абсолютен брой, а във факта, че се променят етнодемографските баланси в ущърб на основния и държавотворен елемент от нея – този на българите. С две думи казано, българите сме на път да станем малцинство в собствената си държава.

Изброените дотук системни дефекти на българската параванна „демократия“ от постмодерен тип правят функционирането на обществото ни, а и на държавата ни, ако не невъзможно, то най-малкото проблемно. Ние считаме, че ако вредоносното им действие продължи в следващите десет години, процесите, за които говорим, ще преминат точката на обратимост, а задаващият се залез на Третата българска държава ще бъде и последният.

Какво да се прави?

Изложената в точка първа от настоящия документ картина обрисова положение, от което трудно би могло да се излезе, използвайки методите и средствата на обикновената политика. За да бъдат обърнати тенденциите, за които говорим, са необходими извънредни мерки и решителни действия. Необходимо е дори, ако се наложи, **въвеждането на временно извънредно положение.**

На първо място, няма как да постигнем целите, които сме си поставили, ако България продължи да бъде (американска) колония. Ограниченият или напълно липсващ в някои отношения суверенитет е основата на българската национална драма, ето защо това е проблемът, който трябва пръв да бъде решен, за да можем да решим всички останали, които представляват функция от него.

Следователно, първата и основна задача, която стои пред нас, е **да си върнем реалния, а не формален национален суверенитет.** Да се превърнем отново в субект на собственото си историческо развитие, а не в обект на чужди интереси, били те от Запад или Изток.

Решаването на тази задача изисква няколко спешни и неотложни действия. **Първо, трябва да бъде направен критичен преглед на всички съюзи и алуанси, в които България членува, както и преразглеждане на всички международни договори, сключени от страната ни и ползващи се с правна сила към днешна дата.** След като се открият ясно ползите от негативите, там, където е необходимо и възможно, условията на членствата ни, както и поетите международни ангажменти трябва да бъдат преговорени от гледна точка на националните ни интереси. Когато този подход не среща разбиране от международните ни партньори, **едностранното прекратяване се превръща в единственото възможно решение.**

На второ място, необходима е радикална преоценка и равностметка на прехода. Трябва много внимателно и прецизно да бъдат открити основните решения и тенденции от посттоталитарния период на страната, както и да бъдат назовани престъпленията и персоналите им извършители. **Възмездното е логичната следваща стъпка,** след като бъдат посочени конкретните виновници за разрухата на прехода. Това ще се случи със създаването на специализирани състави към Специализираната прокуратура и Специализирания наказателен съд, които да образуват и разглеждат дела, свързани с престъпле-

ния срещу националната и икономическата сигурност на страната след 1990 г. **Давността за тези деяния след съответните законови промени ще бъде отменена.** Конкретните стъпки, които ще предприемем в тази насока, са описани в раздел „Вътрешна сигурност и обществен ред“.

Тези мерки са абсолютно необходими, за да затворим веднъж завинаги тази страница без усещането, че някой е спечелил и след това се е отървал за сметка на цялото общество. Защото няма как да отбележим какъвто и да е прогрес, без да си възвърнем общественото доверие – абсолютно необходима предпоставка за това.

На трето място, необходимо е създаването на цялостен модел за развитие на страната, който да бъде основополагащ за следващите няколко поколения напред. Ние считаме за системна слабост на развитието ни, че то се осъществява без наличието на подобна доктрина, която да насочва усилията на държавата в различните направления и отрасли. Работата на парче в сферата на държавното управление е пагубна за страната и гарантира лоши резултати.

Ние, от Възраждане, смятаме, че определящата тенденция за развитието на България през следващите няколко десетилетия трябва да произтече от модела, който следва да се наложи в предстоящите 4 – 8 години. Много е вероятно това да бъде последен шанс за държавата ни. Това трябва да е модел, съчетаващ едновременно **водещата роля на държавата в основните и структуроопределящи области на политическия, икономическия и културния живот на страната** и същевременно пълната и неприкосновена лична свобода на редовия гражданин, гарантираща му всички възможности за развитие на стопанска и политическа инициатива на всички равнища. Този модел следва да бъде придружен от ръст на реалните доходи и нов модел на финансиране на основните социални сфери (здравеопазване и образование), както и развитие на общодостъпни публични услуги. Това следва да доведе до чувствително подобрение в качеството на живота на голямото мнозинство от хората и преминаване в горната половина на световните индекси за човешко развитие. **Единствено осезаемото подобряване на стандарта, качеството на живот и сигурността на гражданите може да обърне негативните тенденции в държавата ни.**

Ние не приемаме продължаването на досегашната посока на развитие на страната, просто с някои корекции и поправки. Промяната, която предлагаме, трябва да е радикална и на първо място да осигурява максимална подкрепа на стопанската предприемчивост и икономическо развитие на всички нива. Това означава:

- премахване на политическите влияния върху тази част от икономиката, намираща се в частни ръце;
- изкореняване на корупцията на всички равнища, но най-вече на високите политически и административни нива;
- осигуряване на пълна държавна подкрепа за малкия и средния български бизнес;

– пълен контрол върху естествените монополи (държавни и частни) с цел осигуряване на икономически обосновани, но и социално приемливи цени на услугите им;

– подкрепа на всеки, който желае да се реализира, работи и се стреми към по-добър живот чрез труд;

– социално подпомагане само за тези, за които е доказано невъзможно да получават доходи със собствен труд;

– качествени и добри социални услуги за социално осигурените и благотворителност за останалите;

– работеща и справедлива съдебна система, гарантираща прилагането на закона;

– работеща и ефективна система за сигурност.

Абсолютно необходимо условие за успешното реализиране на стратегията за национално развитие е **в нейното изпълнение да бъде привлечен и стимулиран целият човешки потенциал на страната – както на българите в България, така и на тези в чужбина.** Убедени сме, че промяната към по-добро бъдеще, която предлагаме, отговаря на интересите на нашия народ, на основополагащото изискване за справедливост в обществото, както и на личната мотивация на всеки българин за ускорено развитие и модернизация на държавата.

Кои сме ние?

На 15 юни 2014 г. (Вигдовден) в първата българска столица Плиска група млади, образовани и съзидателни хора, имащи вече своята собствена професионална реализация, семейни отношения и деца, се обединихме, за да направим **България по-добро място за живеене – за нашите родители, за нас и за нашите деца!** Именно тогава, на учредително събрание, ние създадохме инициативен комитет за създаване на политическа партия Възраждане – нашето оръжие в борбата за Родината. На 2 август 2014 г. (Илинден) отново в Плиска се състоя и учредителният конгрес на Възраждане. Възраждане е организация, създадена от доброволци и работеща само на доброволни начала.

Защо партия?

Водени от съзнанието, че единственият път за спасението и Възраждането на България е този на политиката, ние, макар и не съвсем готови тогава, решихме, че е време да влезем и в тази битка. Според тогава и сега действащото законодателство **единственият начин да участваме в легалния политически живот на страната е чрез избори.** Пак според приложимата нормативна уредба на избори могат да участват само и единствено партии. Иначе казано, ако искахме да водим политическа борба със законни средства, трябва

Ваше да създадем собствена политическа организация. Още с осъзнаването на тази необходимост за нас нямаше никаква дилема каква точно да бъде тя.

И преди и по време на създаването ѝ непрекъснато ни питаха – **„Каква ще бъде новата партия – ясна или лява?“**, на което ние неотклонно отговаряхме, че не искаме да ни класифицират и респективно – противопоставят по тази ос. Ние считаме, че оптималният път за развитие е само един и той не е ляв или десен, а националноотговорен.

Ние сме десни, защото никой от нас не очаква държавата да му даде каквото и да е – храна, пари, работа.

Ние сме леви, защото считаме, че децата, инвалидите, беззащитните членове на обществото и безпомощните в някакъв момент хора трябва да могат да разчитат на солидарността на обществото.

Каузата Възраждане

Върху тази идейна основа се роди и Възраждане. Още със създаването си ние предприехме голям брой инициативи. Те включваха както **различни социално и обществено полезни каузи** като възстановяването и почистването на паметници и градинки, различни градски площи и обществени сгради, грижа за културно-историческото наследство на града и страната, така и редица неравни битки със статуквото в името на по-доброто и прозрачно управление на страната.

На 19 юли 2018 година на импровизиран брифинг пред сградата на Народното

събрание представихме резултата от усилията ни, започнали 3 месеца по-рано със започването на **подписка в подкрепа на провеждането на национален референдум СРЕЩУ приемането на еврото като официална валута в България**. Няколко дни преди изтичането на крайния законоустановен срок за провеждането на подписката ние представихме над 220 000 подписа, подкрепящи начинанието ни. Нещата вече бяха станали необратими, **Възраждане сигурно и неоспоримо се нареди до основните политически фактори в страната**, с тенденция да расте все повече и повече.

Нашият водач

Основател и председател на Възраждане е **Костадин Костадинов** – един от най-разпознаваемите и известни млади български политици и единственият с ярко открояващи се национално-патриотични възгледи.

Той е известен в публичното пространство с множеството си обществено-политически инициативи, но най-голямата му заслуга в защита на националната кауза досега е написването и разпространението на **учебник по Родинознание**, издържан в патриотичен и политически некоректен дух, който до този момент е раздаден безплатно в десетки хиляди екземпляри на хартиен носител и изтеглен от Интернет близо 500 000 пъти в електронен вариант. Костадинов е **историк, юрист, доктор по етнография** на Българската академия на науките, автор на задълбочени научни изследвания и участник в публични изяви по темата за демографията, демографския срив и демографската политика в България, както и на **тематична книга по въпроса със заглавие „Третата национална катастрофа“**. Известен е и като автор на множество документални филми и книги по въпроса за положението на българските национални и малцинствени общности на Балканите и в Европа.

Изборните резултати на Възраждане до момента

Първото участие на организацията в избори е от 2017 г., когато самостоятелно участва на предсрочните парламентарни избори, проведени на 26 март. **Постигнатият резултат е 1.11%, което е равно на 37 896 гласа** от действително подадените такива. На вота в чужбина Възраждане получава 2.04%.

Разбира се, броят на истинските гласове, подадени за Възраждане, е доста по-голям, но заради **изборните фалшификации на ГЕРБ и т. нар. патриоти** финално са оставени толкова.

След парламентарните избори Възраждане стана известна като **единствената партия, дарила първите траншове от субсидията си**, която получава по силата на постигнатия си резултат, за благотворителност и най-вече за институции и организации, подпомагащи двойки с репродуктивни проблеми, с което започна да изпълнява предизборната си програма и да се бори с един от основните проблеми пред страната, още преди да е влязла в реалната власт.

Основи на нашата политика

Повече от 70 години България е в плен на различни глобалистски илюзии, пренебрегвайки собствените си национални интереси и идеали. Оттогава този гибелен политически курс ни принуждава да се съобразяваме с реалности и положения, остро противоречащи на собствените ни потребности. Причината за това е една и тя е добре известна – както преди 1989 г., така и **днес България съществува в условия на ограничен суверенитет**. Поставени в тях, при взимането на каквото и да е вътрешно или външнополитическо решение, водещото за нашите политически елити, обикновено не е това, което би било полезно за нацията и държавата, а какво би казала метрополията и дали

няма да наруши някое нейно писано или неписано правило. **На тази политика трябва да се сложи край!** Десетилетното съществуване с този изкривен и неестествен политически модел постави под съмнение основни за нашето национално съществуване ценности, разбирания и категории, които претърпяха многократни опити за ревизия. Някои от тях, за съжаление, успешни.

Наложено ни отвън управление се опитва да ни убеди, че ние нямаме и не можем да имаме собствени национални интереси извън конкретния военно-политически блок, който обитаваме, а ограничения или липсващ суверенитет е най-доброто, което може да ни се случи. **Ние, от Възраждане, не сме съгласни с това!**

Нацията

Ние смятаме, че **нацията представлява Венецът на българското социално развитие** и като такава следва да бъде съхранена на всяка цена. Българската нация е сбор от индивиди с българско самосъзнание и българска културна принадлежност, обединени от обща държавност. В условията на постмодерната либерална демокрация обаче тази логична и проста истина все по-често започва да се оспорва.

Свидетели сме на процес, в който характерната за народа ни толерантност се е превърнала в недостатък и днес се използва като оръжие срещу нас. Опитът да се насади съзнанието, че всеки е такъв, какъвто се чувства или какъвто му хрумне според моментното настроение, ние считаме за дълбоко погрешен и разединяващ. Принципите за правото на самоопределение и упражняване на майчин език, правото на културна автономия, правото за сдружаване на малцинствена основа и т. н. смятаме за погрешни и в разрез със сигурността и принципите, върху които е построена всяка една национална държава. Накратко казано, **ние се обявяваме против всички привилегии на етническа, верска, политическа или друга основа**. Също така категорично се противопоставяме на опитите българската нация да бъде унищожена посредством изкуствено предизвикани имигрантски и бежански вълни.

Държавата

Политическата и организационната форма, в която една нация се грижи сама за своите ценности, осигурява своята сигурност и подsigурява своето бъдеще, се нарича национална държава. **Националната държава трябва да осигурява суверенитета, националната независимост и териториалната цялост на българската нация.**

Многократно сме чували изразите – „Мразя държавата“, „Държавата е лош

стопанин“ и т. н. Следва да поясним нещо – държавата не е субект със собствена воля, за да бъдат изпитвани към нея персонални чувства. Държавата е система от институции, посредством които овластените чрез закони и подзаконови нормативни актове управляват обществото и националните ресурси. Нито повече, нито по-малко. Това означава, че всъщност **държавата е единствено и само инструмент в ръцете на управниците**, които могат да бъдат добросъвестни или недобросъвестни. В този смисъл **няма лоша държава, има лоши държавници**. От десетилетия насам разпадат на българската държавност се дължи именно на такива недобросъвестни управници, превърнали се в слуги на чужди интереси. Ние категорично отхвърляме това и на пропагандното клише за по-малко държава противопоставяме принципа за **повече държава и държавност**.

Само през и чрез държавата е възможно ефективното управление и решаването на общите въпроси.

Езикът, културата, историята

Езикът не е само средство за общуване – за нас българският език е носител на културната идентичност, традициите и самосъзнанието на нашия народ. Чистотата на българския език е от особено значение за запазването на нашата културна идентичност и национална самобитност. Днес във все по-бързо глобализиращият се мултикултурен свят **българският език е застрашен**, което налага решителна държавна намеса за неговото съхраняване.

Мерките по съхраняване чистотата на българския език на първо място трябва да започнат от контрола върху средствата за масово осведомяване, които в най-голяма степен влияят върху формирането на езиковата култура на нацията. Излъчването на всички програми на електронните медии и списването на печатните издания трябва да става на книжовен български език, по възможност без използването на чуждици и неологизми, породени от глобалната интернет култура.

Не по-малко **опасно за чистотата на българския език е и масовото използване на латинската азбука и английския език** в рекламни надписи и търговски марки, а също така и в изписването на имената на държавните институции. Тази практика следва да бъде прекратена. Изключение ще бъде правено само за чуждестранни фирми и компании, чиито марки няма да бъдат кирилизирани, но задължително трябва да бъдат изписани и на български.

Името на нашата страна е **България и български трябва да бъдат имената на всички населени места и природни обекти на нейната територия**. Преименуването на населените места и природните обекти, които не носят български имена, е част от цялостната ни политика, насочена към това българите да се чувстват пълноценни стопани на своя дом.

Подпомагането и развитието на автентичното българско културно наследство е основен ангажимент, който поемаме пред обществото. **Историята не трябва повече да бъде слугиня на политиката**, а да заеме отново своето логично място на учителка за нашето минало. Решително трябва да се прекратят опитите отделни части от нацията да бъдат противопоставяни на други, използвайки отделни периоди от националната ни история.

Нацията, държавата и културната идентичност – това са трите основи на нашата политика. Крайъгълните камъни, върху които сме построили цялата си житейска и политическа философия.

Нашите секторни политики

При разработването на своите секторни политики сме се ръководили от виждането за **максимална ефективност, устойчивост и дългосрочно действие** на предприеманите мерки. Винаги сме смятали, че за да се изгради истински работеща държава, водещ следва да бъде системният подход, а не работата на парче. В нашата програма за действие всички описани мерки са в органична и системна връзка, водещи в крайна сметка до модел на държавност, който да ни осигури необходимата стабилност и развитие в бъдеще.

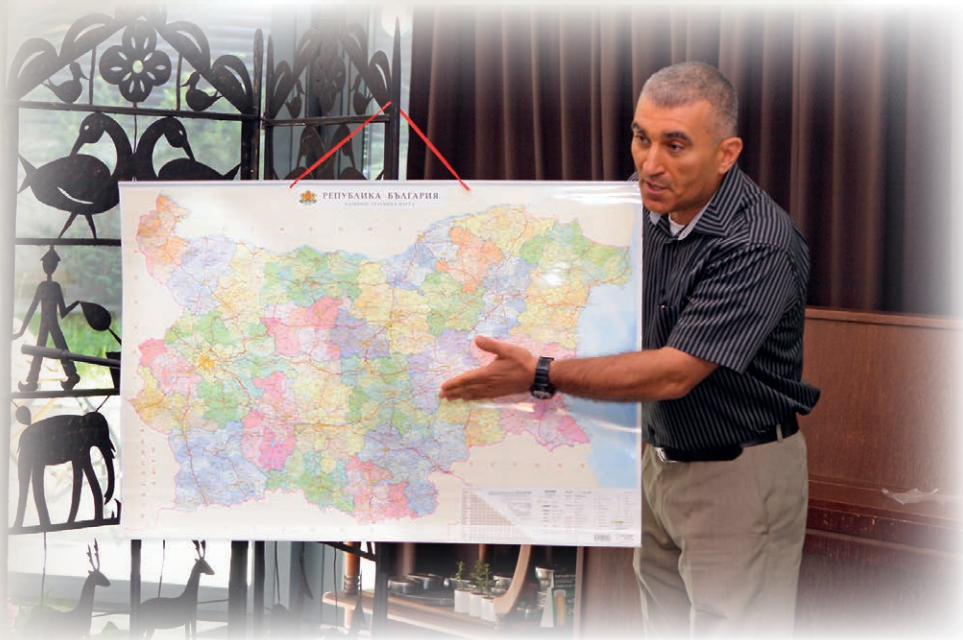
1. Вътрешна политика

1.1. Вътрешна сигурност и обществен ред

Сигурността на гражданите и опазването на тяхната собственост в днешно време се превръща в основен въпрос на националната сигурност и оцеляването на нацията и държавата.

Едва ли някой е правил точна сметка колко плащаме ние, българите, за ред и сигурност. Сметките за разходите за МВР в държавния бюджет са ясни – над един милиард и триста милиона лева, което е повече от 5 % от бюджета, а заетите в системата на МВР са над 50 000 души. На този фон **непрекъснато слушаме за недофинансиране на системата**, за това, че парите стигат само за заплати, няма за техническо съоръжаване и други присъщи нужди и т. н. Всъщност наистина добре съоръжена в България като че ли е само жандармерията. Защо ли? Вероятно защото пази властта.

Изтеглянето на държавата от сигурността на малките общини и малките населени места в момента въздейства катастрофално върху развитието на демографско-териториалните процеси. Хората са демотивирани да живеят, работят и произвеждат във все по-големи части от територията на България. Обяснението на управляващите обикновено се свежда до **дежурното оправдание за липса на пари**, но както отбелязахме по-горе, това очевидно не

е Вярно.

Фактите са ясни – срещу най-висок дял на разходи за вътрешен ред и най-много служители на реда и заети в сигурността на глава от населението в Европейския съюз резултатите са повече плачевни. Иначе казано, **не парите са проблема, а лошото управление.**

Какво предлагаме?

1. Силно редуциране на административния състав в системата на МВР. Освободените средства ще бъдат използвани за повишаване на заплатите на редовите служители и за подобряване условията на труд.
2. Да се засили вътрешният контрол в структурите на МВР с цел преодоляване на корупционните практики в системата. Създаване на работещ отдел за вътрешна сигурност в Министерството.
3. Повишаване на ефективността в работата. По-добро заплащане с оглед на постигнатите резултати. Да се разшири статутът на кварталния полицай чрез увеличаване на правомощията и отговорностите му; в малките населени места да има полицаи, отговарящи за тях на принципа **„да няма село без полицейска охрана“**.
4. Издигане на престижа и утвърждаване на неприкосновеността на служителите в МВР с оглед на повишаване ефективността на борбата с престъпността. Всеки акт на агресия срещу служител на МВР, изпълняващ задълженията си, ще се наказва с особена строгост.
5. Въвеждане на периодични курсове, семинари и академии с цел повишаване на

квалификацията и подобряване на теоретичната и практическата подготовка на кадровия състав.

6. Революизация и връщането на офицерските чинове в МВР.

Правосъдие

Съдебната система е един от стълбовете на демократичната държава. Съдебната власт заедно с изпълнителната и законодателната са трите власти, които в съвкупност образуват държавната власт в нейния пълен смисъл. В теорията се казва, че при демокрацията трите власти трябва да се независими и взаимно да се контролират. Оттук изначално идват и проблемите – докъде и как да се простира контролът, какво означава да са независими и т. н. Практически ежедневно ставаме свидетели на взаимни обвинения между различните власти за това кой е виновен за катастрофалната криминална обстановка в страната. От една страна, полицията и прокуратурата обвиняват съда, че е твърде благосклонен към доказани престъпници и ги пуска на свобода (**„ние ги хващаме, те ги пускат“**), от друга, съдът отвърща, че няма как да осъжда хора въз основа на некадърно проведени разследвания от страна на МВР и негодни обвинителни актове, внесени от прокуратурата.

Както винаги, истината е някъде по средата. Що се отнася до наказателното правосъдие, за да имаме положително решение на проблема с лавинообразно нарастващата престъпност в страната, от една страна, очевидно трябва да се инвестира в повишаване квалификацията на разследващите органи – прокуратура и дознателски апарат на МВР, от друга страна ние от Възраждане, смятаме, че проблемът с престъпността е в много голяма степен функция от изключително либералното наказателно законодателство, което е прието в страната. Обществена тайна е, **че доказани престъпници и опасни рецидивисти не получават достатъчно тежки присъди**, адекватни на престъпните им деяния, или пък изобщо се разминават с такива, и то напълно легално, защото законът е на тяхна страна. В редките случаи, когато ги получават, те са или условни, или след кратък престой в местата за лишаване от свобода излизат предсрочно и реабилитирани. Това е така, защото **наказателното законодателство в България е поставило в центъра на своята грижа не жертвата, а престъпника.**

При гражданското съдопроизводство положението не е по-добро. Съдилищата, особено в големите градове, където е съсредоточен основният търговски и граждански оборот са **претоварени и задръстени от дела, немалка част от които се точат с години**. Ефективно и работещо решение на този проблем ние виждаме в развитието и утвърждаването на способите за извънсъдебно разрешаване на спорове в различни области на обществения живот, което ще облекчи съда от огромната маса спорове, които сега се превръщат в дела.

Става все по-ясно, че изграждането на независим съд и правова държава не се постига единствено и само чрез промяна в законите. Част от този процес е структурната промяна на самата съдебна система, както и утвърждаване на водещата роля в тази система на съдиите и съдилищата.

Какво предлагаме?

1. Реформа във Висшия съдебен съвет (ВСС):

- залагане на ясни параметри за гарантиране на прозрачната работа на ВСС в самоуправлението на съдебната система;
- прецизиране на избора на членовете (завишаване на квотата на съдиите и намаляване на парламентарната квота);
- регламентиране на разпределението на функциите, компетенциите и правомощията на ВСС, както и последици при неспазването им.

2. Органът по контрол (Инспекторатът) да се отдели от ВСС и да стане напълно независим от структурата на съвета:

- да се завишат критериите към членовете – в състава му да бъдат включени и лица, които не са магистрати (юристи с общопризнат правен опит и високо обществено положение);
- Инспекторатът да се отчита освен пред ВСС и пред Министерството на правосъдието за направените проверки и постигнатите резултати.

3. Съдиите – независими, но не безконтролни:

- да се промени и подобри броят и съставът на съдилищата и съдиите в страната;
- да се доразвива и усъвършенства системата за отчитане действителната натовареност на съдилищата – не само брой дела, но сложност и характер на съдийския труд; да отпадне механично изчисляване на процесуални срокове, без да се държи сметка за качеството на съдебните актове и за удовлетвореността на гражданите и страните по делата;
- **да се прецизира системата на кариерно развитие, акредитация, дисциплинарната дейност и оценката на работата на съдиите, както и личностното им развитие;**

- да се актуализира периодично и надграждащо обучението на съдиите с нови въпроси и важни теми от социално-икономическия живот на държавата.

4. Прилагане на алтернативно решаване на споровете (АРС) или способности за извънсъдебно разрешаване на спорове. Трайна тенденция по света е съдът да се разтоварва от дела, като се „пренасят“ някои от споровете към други способности за извънсъдебно решаване каквито са арбитраж, медиация, помирителни комисии, ранна неутрална оценка:

- да се предвиди законодателно някои видове спорове да минават задължително през процедура по медиация, арбитраж или хибриден метод като помирение, преди да стигнат до съда;
- да се осигури държавна подкрепа на институции, които предоставят услуги за АРС;

– законово да се регламентира контролът върху дейността на такива структури за извънсъдебно решаване на спорове.

5. Да се въведе „особено“ съдопроизводство или създаване на органи за решаване на специфични спорове, например високи технологии, медицина, устройство на територията. В тези области изходът на делата в решаваща степен зависи от заключението на вещото лице.

6. Чувствително завишаване на наказанията, особено тези, свързани с посегателства срещу личността и собствеността на гражданите. Силно ограничаване на институтите на условното осъждане и предсрочно освобождаване. Въвеждане на двуинстанционно производство за всички престъпления от общ характер, наказващи се с до 5 години лишаване от свобода.

2. Външна политика

Дълги години българската външна политика, вероятно опиянена от участие на България в световно значими организации като Европейския съюз и НАТО, беше представяна пред нас като решително участие в световни процеси и с незаменима тежест в международните дела. В същото време **политиката ни в региона на Балканите беше плаха, недействена, отстъпчива и дори страхлива**. Оказа се, че липсата на ясни идеи и цели (освен, разбира се, ориентацията от „просъветска“ в „проевроатлантическа“ „вярност“) води до ниска ефективност, хаотичност и на практика безполезност от нашата външна политика. Трудно може да се намери външнополитическо действие на нашата дипломация, което да отбележим като значимо и полезно за България.

Външната ни политика изобщо не се занимава с икономическите интереси на страната ни, или по-скоро ги предава (и продава) от години в името на неясни, необясними и необяснени външнополитически дивиденди. Особено видим е провалът на външната ни политика в сферата на транспортното развитие на Балканския регион. Повече от 25 години изминаха от обявените на Критската конференция 10 европейски транспортни коридора, от които четири преминаваха през България. Резултатът е, че тези коридори вече не са актуални, а нито един от тях не се реализира като международен транспортен коридор. В замяна обаче нашите съседи изградиха или са в процес на **изграждане на транспортни трасета, които заобикалят България** и на практика ни вадят от голямата транспортна карта на региона.

Прекомерно толерантната ни политика по отношение на българските национални малцинства в други държави доведе до усещането, че българската държава ги е изоставила.

Ето защо ние смятаме, че националните интереси трябва да бъдат главната движеща сила на българската външна политика. Те следва да стоят в нейната основа и тяхното реализиране е главно задължение на българската държава. **Нашите национални интереси не са затворени в териториалните ни**

граници, а отразяват различните аспекти на националния идеал. Тяхното осъществяване изисква мощен и настъпателен, но в същото време разумен и съобразен с моментните ни възможности външнополитически курс.

Основен приоритет на нашата външна политика е поддържането на добри и стабилни външнополитически отношения, които да се основават на взаимната полза с всички страни и народи, които са добронамерени към нас. В противовес на **досега налаганото ни клише, че светът се свежда до ЕС и САЩ**, ние считаме, че той е доста по-голям. Важни за икономическото развитие на страната ни са дълбоките връзки със стари икономически партньори като Русия, Арабския свят, Далечния изток и всички страни извън ЕС.

Крайно време е да стане ясно, че Русия не ни е враг, а може да ни бъде само партньор и съюзник!

Второто важно направление на външната ни политика следва да бъде положението на българските общности в чужбина – националните и емигрантските. **България трябва да бъде духовна и културна обединителка на сънародниците ни, които се намират извън днешните ни граници.** Това е приоритетен национален въпрос.

На последно място, но не и по значение, е въпросът за отношенията с Македония. **Македония е втората българска държава на Балканския п-ов и Възраждане работи за обединението на двете български държавни формации в една обща държава.** Пътят към това обединение е все по-пълна икономическа, културна и политическа интеграция, която да доведе до възстановяване на разкъсаното единство на българската народност и **да направи България най-голямата и силна държава в Югоизточна Европа.**

Какво предлагаме?

1. Най-съществената част от усилията във външната политика да бъде насочена в региона на Балканите, и то основно в посока на подкрепа и защита на икономическите интереси на България във взаимоотношенията със съседните страни, развитието на транспортните връзки в региона и развитието на икономическите, културните, туристическите връзки на взаимно изгодна основа.

2. Активна защита на правата на българските общности в Сърбия, Турция, Гърция, Македония, Украйна, Молдова, Косово, Албания и Румъния.

3. Активна външна политика по реализиране на транспортните коридори с Македония, Румъния и Сърбия – магистрала Букурещ – Гюргево – Русе – София, втори мост на Русе – Гюргево, жп линия Гюешево – Скопие, пътни връзки и нови гранични пунктове при Симитли – Пехчево, Струмьани – Берово, Ново корито – Салаш, Арда – Паранести, Рудозем – Ксанти.

4. Активна политика, координирана с Европейския съюз и в частност с Вишеградската четворка, за справяне с мигрантската криза и особено за охраната на южната ни граница;

5. Защита на интересите на всички български емигрантски общности в Евро-

па и света с оглед задоволяване на културните им нужди и политика, която е насочена срещу тяхната асимилация.

6. Откриване на нови землячески организации, читалища и училища в чужбина, които да поддържат българския дух.

7. Издаване на вестници и списания, осигуряване на български сателитен телевизионен сигнал и връзка с интернет.

8. Обучение на децата на задграничните българи на държавна издръжка в български училища и университети.

9. Пълна икономическа, културна и политическа интеграция с Македония, до съединението на тази държава с България.

10. Постигане на крайната цел – възстановяване на пълната държавна независимост на България.

3. Национална сигурност

3.1. Демографско развитие

Демографската ситуация през последните 30 години в България категорично може да се определи като демографска криза, която е на път да се развие като **демографска катастрофа**. Населението у нас намалява трайно. Само през последните 30 години броят на живеещите в България е спаднал с пове-

че от 2 милиона души. Броят на жените в детеродна възраст за 15 години е с близо 300 хиляди по-малко. Продължава застаряването на населението. Хората над 65-годишна възраст са близо 1,5 милиона, като в 15 области делът на това население е над 20 процента. В същото време децата под 15 години са под 1 милион, или под 14 процента от населението. Средното ниво на смъртност вече надвишава 15 промила, докато коефициентът на раждаемост е под 10 промила, което формира отрицателен естествен прираст от над 5 промила – най-висок в Евросъюза.

Териториалното разпределение на населението се променя бързо и **големи територии на България се обезлюдяват**. В градовете живеят над 5 милиона, докато в селата обитателите са вече под 2 милиона. Всяка година се обезлюдяват десетки села, а официално се закриват по над 20.

При градовете също се наблюдава масово намаляване на населението основно поради миграцията (вътрешна и външна), като единственият град, който увеличава населението си, е София.

Сериозно се променя и етническият състав на населението, основно в ущърб на българския етнос. **Циганите нарастват бързо и неконтролирано.**

Демографските дисбаланси все по-отчетливо се очертават и като главен проблем за функционирането на всички социални и икономически системи – пенсионно-осигурителната система, пазар на труда, образование, здравеопазване, икономика и т.н.

При така развиващите се процеси, на които практически не се обръща внимание и не се взимат никакви мерки, **България е поставена пред риска за съществуването си като държава.**

От бързината и ефективността на мерките, които трябва да се предприемат, зависи не само бъдещето, но изобщо оцеляването на страната ни. Следва да се въведат и иновативни програми за стимулиране на раждаемостта, както и **да се осигури единна информационна среда, която да обясни на българския народ пред колко сериозна опасност е изправен** и какви са пътищата за преодоляване на кризата. Трябва честно и открито да се говори по този толкова сериозен проблем, за да може и обществеността да впрегне част от усилията си за неговото разрешаване, тъй като не може да се разчита само и единствено на държавата за преодоляването на демографския колапс.

Следва да се изучат и приложат най-добрите практики за стимулиране на раждаемостта, използвани в развитите държави. Прекрасни примери в това отношение са Ирландия, Израел и Франция, които имат коефициент на плодovitост над 2. Важно е колкото се може по-бързо да се вземат мерки за промяна на възрастовата пирамида в нашето общество. Колкото повече застарява нацията ни, толкова по-мрачни са икономическите и социалните перспективи пред нея. В обозримо бъдеще ще се стигне до ситуация, в която всеки **един работещ гражданин ще издържа чрез осигуровките си по един пенсионер**, което ще доведе до крах пенсионната система, а най-вероятно и редица други социални системи в държавата. За да не допуснем това да се случи, ще вземем мерки за стимулиране на раждаемостта и за ограничаване на емиграцията, като едновременно с това ще стимулираме **преселване от страна на различни български общности**, останали по стечение на обстоятелствата извън границите на Република България.

Много важен с оглед осигуряването на демографско развитие и обществена сигурност ще бъде **процесът на ограничаване на раждаемостта** сред онези групи население в Родина ни, които не желаят пълноценно да се интегрират и разчитат на социални помощи за своята прехрана. В крайна сметка всички семейства, които не осигуряват образование на децата си и които са трайно безработни, не следва да получават държавни помощи за отглеждане на своите деца, тъй като се създава една прослойка български граждани, които вместо да се включат активно в икономическия, културния и обществения жи-

вот на държавата разчитат тя да ги храни, без да полагат каквито и да било усилия, което пък увеличава натиска над останалото население и го подтиква към масова емиграция и/или нежелание за създаване на потомство.

Какво предлагаме?

1. Активна подкрепа на младите семейства – облекчено безлихвено кредитиране, предоставяне на жилища и други стимули.

2. Политика на привличане на млади хора с български произход и българско самосъзнание от Украйна, Молдова, Македония, Гърция и Сърбия с облекчена процедура по даване на гражданство, земя, жилище и образование. Това може да се подпомогне от държавата и чрез политика по изкупуване на имоти и сгради в обезлюдяващи се села и предоставянето им на придобилите гражданство срещу задължение за обработка на земя и развитие на земеделски бизнес.

3. Активна политика по връщане на българите – трудови мигранти в чужбина, чрез подобряване на доходите и целенасочени мерки за подкрепа на икономиката.

4. Участие със стимули и санкции на държавата в обучението на децата, особено от малцинствените групи, още от предучилищна възраст.

5. Прилагане на съвременните европейски практики за справяне с демографския проблем и особено практиките в държави с висока раждаемост и сравнително ниска смъртност в Европейския съюз като Република Ирландия например.

6. Предприемане на целенасочени действия за привличане на завършилите своето висше образование в чужбина млади българи, голяма част от които са изключителни специалисти и следва да заемат своето място в модерната бизнес среда, която ще създадем в България.

7. Укрепване на семейството като институция и като основна клетка на българското общество. Традиционната етика, морал и ценности трябва отново да намерят място в нашето общество и да подпомогнат семействата в желанието им за създаване и отглеждане на потомство.

3.2. Войска и отбрана

Близко 30-годишният позор над армията, представян на обществото като „реформа“ и „преструктуриране“, **доведе българските въоръжени сили до състояние на фактически колапс**. Българската армия днес не е в състояние да гарантира националната ни независимост и суверенитет, както и да изпълнява ефективно мирновременните си задачи като подпомагане на бедстващо население, реакция при кризи и природни катастрофи. Участието ни в колективната отбрана на Северноатлантическия договор (НАТО) е сведено до участие в експедиционни операции, изчерпващо се с охранителни функции и логис-

тика. В рамките на НАТО България е консуматор, а не генератор на сигурност.

България обаче не може да си позволи да се осланя повече на утопичните идеи за това, че сигурността ѝ ще бъде гарантирана само и единствено от съюзни държави или от чужди военни бази на нейна територия. Този начин на политическо мислене ние считаме за пораженчески и за израз на национално предателство.

Българската Войска е основен стълб на държавността ни и трябва да бъде изградена като модерна и ефективна военна структура, способна **реално и напълно самостоятелно** да защитава националната сигурност и териториалната цялост на страната. Колективната отбрана, основаваща се на участие във Военно-политически блокове, **може да бъде само поддържащ елемент от сигурността ни**, но не и основен такъв.

Българската Военна доктрина трябва да се основава на разбирането, че армията не е само гарант за сигурността ни при евентуално външно нападение, а инструмент за защитата на националните ни интереси и провеждането на суверенната ни национална политика. В този смисъл, когато е необходимо, **защитата на националните ни интереси с въоръжена сила може да се осъществява и извън националните граници** – самостоятелно или със съюзници.

На територията на нашата страна не може да има чужди военни бази – такива никога не е имало в нашата история и ако искаме България да бъде наистина независима държава, **те трябва да бъдат премахнати**.

Отбраната на страната е дълг на всеки български гражданин, а не само на ограничена професионална група. **Модела на изцяло професионална армия ние считаме за прекалено скъп**, неефективен и нецелесъобразен. Необходим е баланс, който да въведе и постави в органична връзка двете начала – професионално и наборно, при изграждането на армията с цел по-голяма ефективност и потенциал при по-ниски относителни разходи.

Какво предлагаме?

Преструктуриране

Основната задача в областта на отбраната, която Възраждане смята да реши при своето бъдещо управление, се свежда до преструктуриране на армията с цел **въвеждане на ограничена наборна военна служба** и по-доброто използване на националния ни ресурс.

Причините за това са няколко:

1. Бойна подготовка на населението.
2. Наличието на концепция за граждански и национален дълг.
3. По-ниска цена.
4. По-голяма гъвкавост.

Определени западноевропейски страни като Германия и Швеция също върнаха наборната военна служба, а други все по-усилно обсъждат този вариант. Поч-

ти всички скандинавски държави (Финландия, Норвегия и др.) поддържат смесена система за комплектуване на армиите си. В тези държави по-голямата част от военния състав е кадрови – офицери, подофицери (сержанти) и част от войниците. **Така част от формированията на армията са в непрекъснатата готовност** (по-голямата част от флота и авиацията и част от сухопътните сили), а останалите действат като лагери за подготовка. Страната ни не може да си позволи да изостава от тези тенденции, което налага преосмисляне на идеята за наборната военна служба и нейното възстановяване по една или друга форма.

Нашият модел

Моделът ще има три основни елемента – **редовна армия** (изцяло кадрови), **наборни сили и резерв** с прилежащи към него граждански асоциации.

Редовната армия ще бъде изцяло професионална и увеличена до размер от 35 хиляди души. В рамките на тази категория влизат високотехнологичните формирования от Военновъздушните и Военноморските сили, както и Специалните сили и част от Сухопътните войски.

Те ще бъдат подкрепени от **многократно по-големи наборни сили**, които ще бъдат с професионален офицерски и сержантски състав, чието основно предназначение е да подготвя наборни войници. Такива ще бъдат част от поддържащите за цялата армия съединения на Сухопътните сили, както и поддържащи (наземни) формирования от Военновъздушните и Военноморските сили.

Основното предназначение на тези формирования е да дават на гражданите Военно обучение и по този начин да снабдяват с кадри резерва. **Службата в наборните Военни сили ще е задължителна за всеки пълнолетен български гражданин от мъжки пол** и ще бъде в рамките на 6 до 9 месеца, в зависимост от това за кой род Войски ще се подготвят наборниците. За лица без средно образование Военната служба няма да е задължителна.

Резервът ще бъде съставен от преминалите Военно обучение през централните за подготовка на наборните Военни сили донаторници, както и от прекратили службата си в армията кадрови Военни, които ще бъдат разделени според подготовката им на две части – сили, предназначени да попълват резервните сили в ситуация на военен конфликт, и формирования, които могат да действат срещу конвенционална армия или паравоенен противник.

Превъоръжаване

Недостатъчното финансиране, съчетано с прилагането на твърде скъпия модел на изцяло кадрова армия, поставиха въоръжените ни сили в състояние на вегетация, което се отрази особено тежко на въоръжението и наличната Военна техника. Основната част от **Военното ни оборудване е от 70-те и 80-те години на XX век, морално и технологично остаряло**. Но дори и това въоръжение не може в достатъчна степен да бъде поддържано.

За да бъде решен този проблем и армията ни да разполага с Военна техника, която адекватно да отговаря на нуждите ѝ и съществуващата Военна доктрина, се налагат няколко неотложни мерки. Реализацията на **програмата за превъоръжаване ще струва между 8 и 10 милиарда лева за период от 10 – 15 години**. За тяхното осигуряване е необходимо разходите за отбрана да бъдат върнати на равнището от 2007 – 2009 г., т.е. да достигнат 2,5% от БВП на страната с тенденция да достигнат 4% от БВП. Това ще означава разходите за личен състав и текуща издръжка да бъдат осигурени в рамките на малко повече от 1 млрд. лева годишно, като целево се отделят още 600/800 милиона лева годишно само за придобиване на ново въоръжение и техника.

Посочените по-горе суми, които трябва да се отделят за нуждите на отбраната, не са малки и представляват сериозна част от националния доход. Въпреки това **не смятаме да ощетяваме и орязваме разходите за нито една от останалите бюджетни системи**, още по-малко социалните фондове, образованието или здравеопазването, напротив, средствата при тях също ще се увеличават. Огромните финансови нужди за превъоръжаването ще се посрещнат и от повишената събираемост от страна на приходните агенции (НАП, Митници и др.). Според различни изследвания **само от несъбрано и източено ДДС, несъбрани такси и акцизи и неефективно управление на държавната собственост от държавата годишно изтичат и се крадат между 7 и 10 милиарда лева**. На това ще се сложи край!

4. Икономика

4.1. Икономическо развитие

През изминалите 30 години преход нашите управници, заклеявайки плановото стопанство, отпеклоха изцяло участието на държавата в развитието на икономиката. Старанието на държавата се насочи само и единствено в съсипване и разграждане на всичко направено до 1989 г. като социалистическо, т.е. лошо. Под благовидния претекст „приватизация“ и при тоталната липса на национален финансов и кадрови потенциал, необходим за развитието на частен бизнес, **държавните активи на практика се раздадоха на „наши“ хора**, а това, което не беше откраднато – съсипано и унищожено. Много жизнеспособни предприятия се разпродадоха (в голяма част от случаите чрез тежки корупционни схеми) на чужди компании и лица (немалко от тях, регистрирани в офшорни зони), част от които работеха с български национален капитал, изнесен криминално в чужбина.

Някои от нашите предприятия се закупили от конкурентни чужди фирми не с намерение да ги развият, а с цел да ги ликвидират. Пак под благовидния претекст „чужди инвестиции“ и при тотална липса на регулаторни механизми и ширеща се корупция в администрацията се допусна в България в края на двадесети век, капиталът да се прояви в агресивния си и безскрупулен образ от деветнадесети век – **Времето на печалбите с цената на всичко (главно на безогледна и агресивна експлоатация на работниците)**. Държавата бе съучастник на грабичните нарушения на законите и правилата и ням свидетел на случващото се.

От 2005 г. до днес държавата и общините се превърнаха в основен възложител и инвеститор чрез разпределянето на бюджетни средства и европейски фондове. Посредством порочни практики в обществените поръчки се доубиха и наченките на гребен и среден бизнес, а по-лошото е, че се **доуби вярата на хората, че може да се просперира на основата на лични качества, знания, умения, усилия и труд**.

Възможността да се премине от стагнация или малък растеж (с който е невъзможно достигането на европейските равнища на доходите в обозримо бъдеще), към значителен растеж може да се случи само при гарантиране на свободната инициатива като основа на икономическото развитие. Пълноценното развитие на икономиката обаче следва да е резултат от разбирането, че **пазарният фундаментализъм е също толкова вреден, колкото и пълният държавен контрол над нея**. Икономически сектори, характеризиращи се като естествен монопол, следва да бъдат държавна собственост. Нещо повече, ключовите икономически отрасли като енергетика, природни богатства, Военна промишленост, транспорт, комуникации и други са немислими без държавно участие под някаква форма. Балансът между частната и публичната собственост е губен два пъти в близката ни история: при социализма и в прехо-

да. Трябва да го осъзнаем и възстановим.

Какво предлагаме?

1. Значително подобряване на законовите гаранции за защита на конкуренцията. Видимо и ясно е, че законвата уредба на защитата на конкуренцията в момента не сработва и конкурентната среда в България не е благоприятна.
2. Промяна в представителството в Комисията за защита на конкуренцията. Половината от членовете ѝ да бъдат представители на търговската и индустриалната камара и граждански организации.
3. Осигуряване на съдебна защита на предприемачите.
4. Държавна подкрепа за подготовката на мениджъри и предприемачи от малкия и средния бизнес. Организираны програми от държавата, включително с участие на обществените медии със специализирани обучения, програми и предавания. В тази подготовка следва да се включат и консултации за успешен бизнес.
5. Осигуряване на бърз и безплатен достъп до информация за развитието на пазара на стоки и услуги за подпомагане на стартиращи фирми за вземане на информирани решения.
6. Подкрепа на държавата при кредитиране на малкия и средния бизнес, включително със схема за държавно гарантиране на кредити за начинаещ бизнес, за млади предприемачи, за семеен бизнес и т. н.
7. Създаване на ясна, конкретна, прозрачна и най-важното работеща система

за използване на европейските средства за повишаване на конкурентоспособността, и то насочена основно към малкия и средния бизнес.

8. Стимулиране на производството за износ с икономически и организационни механизми.

9. Ново законодателство за ускоряване процедурите по фалити на фирми.

10. Създаване на свободен пазар – всеки български производител следва да има свободата да предложи продукцията си директно на потребителите без административни тежести и прекупвачи, манипулиращи пазарните механизми. Конкуренцията ще генерира качество. Свободният пазар е средство, чрез което ще се възроди българското производство.

4.2. Промисленост

За България като средна държава, освен това без значение в европейски мащаб национален частен капитал, е особено важен **добрият и мотивиран избор на национални приоритети**. Такъв избор, първо, може да дисциплинира малкото наличен национален финансов и човешки ресурс и да го направи по-действен и по-ефективен и второ, това може да бъде ориентиран за предимствено развитие и на националното образование, наука и научни изследвания.

От национален интерес е да се определят и по този начин да се целенасочат отраслите и производствата, които да са перспективни, високотехнологични и високоспециализирани, в които да се подпомогнат българските предприемачи да развиват промишленост. Такива може да са производството на екологични и енергоефективни системи за малки потребители (например системи за енергонезависими жилища и стопанства), елементи от високотехнологични компютърни системи, елементи от по-сложни технологични продукти, специализиран софтуер, създаване на малка специализирана селскостопанска техника, предназначена за малки земеделски стопанства, производство на електрически превозни средства в по-малки серии (трамвайни моториси, електрокари, ел. телфери и повдигачи, градски електровелосипеда, електроавтомобили). **Категорично ще се борим за възстановяването на загубените ни пазари и промишлени производства.**

Какво предлагаме?

1. Да се определят национално приоритетните насоки на производствена специализация и да бъдат официално обявени с национална програма.
2. Агресивна външнотърговска държавна политика с цел реализация на българските промишлени стоки на чужди пазари. Ще накараме всички търговски аташета в посолствата ни да почнат да работят за интересите на българските производители.
3. Да се определят начините за подкрепа на малкия бизнес (облекчени кредити-

ти, държавни гаранции, логистична подкрепа).

4. Да се определят национални стандарти в сферата на екопроизводството и държавни гаранции за тяхното спазване като национална екомарка.

5. Да се изготви програма за ориентиране на образованието към нуждите на производството и националните приоритети в него.

4.3. Земеделие и животновъдство

Земеделието е икономическият отрасъл, който най-тежко пострада от идеологически, политически и икономически експерименти в последните седемдесет години. България, която хранеше два до три пъти по-голямо население от собственото си само преди 30 – 40 години при тогавашното си техническо състояние, сега е **доведена до положение да внася над 70% от храните си**. Стигна се дотам че, държавното управление да декларира притеснение от повишаването на цените на храните на световните пазари, вместо да се възползва от тази тенденция за стимулиране на националната ни икономика. И това, което е най-притеснително – изчезна селскостопанската продукция, която носеше традиционния български вкус, известен и ценен от потребителите в цяла Европа, Русия и Близкия изток. Все повече в българското производство се наместват култивирани, модифицирани и нехарактерни за нашите традиции сортове и вкусове.

Държавата се оттегли бързо и изцяло от изкупуването на земеделската продукция, с което „хвърли“ гребния земеделски производител в ръцете на криминални или полукриминални прекупвачи, които печелеха за сметка на земеделеца и го демотивираха да произвежда.

Реституцията на земеделската земя по „реално възстановими граници“ върна земеползването и собствеността не към 1944 г., а много по-назад. Сега в България има над 12 милиона земеделски имота със средна площ по-малко от 4 декара. Това е ситуация, която категорично не дава възможност за развитие на модерно земеделие. Основно по-едро то земеделие (отново ще трябва да се посочи зърнопроизводството) работи по схемата на арендата, която не е мотивираща за едновременно съхраняване и опазване на земята и търсене на високи добиви. **Арендата създава много висок риск от недобросъвестна и агресивна експлоатация на земята**, което може да доведе в бъдеще до рязко намаляване на плодovitостта. Освен това арендата убива гребния производител и отдалечава гребния собственик от земята. Един от най-опасните процеси в Северна България, обезлюдяването на територията, несъмнено е силно катализиран и от арендата.

Тотално се съсипе и малкото, което бе направено за интензифициране на земеделието – хидромелиорационните системи и помпените станции, системите за напояване, техническите средства за напояване. Тех-

нологичната и техническа база (донякъде изключение е зърнопроизводството) се доведе почти до равнището от средата на миналия век, което предполага високи разходи и ниска конкурентоспособност. Много малко от нашата земеделска продукция се предлага в преработен вид, т.е. с допълнителна стойност, (като винопроизводството и донякъде на производството на месни и млечни продукти) на външния пазар. На практика ние изнасяме основно чисти селскостопански суровини (пшеница, ечемик, царевица, слънчоглед, рапица и т.н.). А земеделието е отрасълът, който най-бързо и най-ефективно може да „изтегли“ българската икономика на пътя на успеха.

Какво предлагаме?

1. Да се ангажира земеделската наука и специализираната университетска наука със запазването и възстановяването на традиционните сортове и видове, носещи местни традиции, характерен вкус и висока екологичност. Едновременно с това държавата да подкрепи (включително и финансово) добива и доставката на семена и друг посадъчен материал за земеделските производители в подкрепа на изпълнението тази задача.

2. Спешно да се проектират, възстановят и развият хидромелиоративните съоръжения и комплексите за напояване и нормативно да се регламентират условията за доставката на вода за поливане на земеделските производители на разумни и стимулиращи земеделското производство цени.

3. Да се разработи законова и нормативна рамка за комасация на земеделската земя. Без уедрена собственост не би могло да има модерно земеделие. Да се изгради с подкрепа на държавата национален пазар на земеделската земя като основен механизъм и стимул за пазарна комасация.

4. Не бива в страната ни да се допуска повече феномена „пустеещи земи“. Там където не могат да се намерят частни инвеститори, които да се занимават със селско стопанство, трябва да се осигури държавна намеса. Има два основни начина, по който тя да се реализира: или с публично-частно партньорство и **привличането на сериозни български инвеститори**, които да предоставят средства за закупуване на техника и работни заплати срещу определена годишна печалба от единица площ, или чрез директното създаване на държавни стопанства, които ще предоставят работа на населението и ще осигуряват повишаването на количеството и качеството на произвежданата селскостопанска продукция. Това по никакъв начин няма да промени собствеността върху земеделската земя, която ще остане частна и ще бъде решение на индивидуалния стопанин дали да участва, или не в тези колективни стопанства.

5. Да се организира и подкрепи от държавата информационно, национална и регионални борси за търговия със земеделска продукция – основно плодове и зеленчуци, както и изграждането на местни (общински и междуобщински) борси за предлагане и изкупуване на плодове и зеленчуци. Само по този начин може да се спаси гребният и средният производител от мафиотските структури за изкупуване, които се развиха след 1990 г.

6. Да получи подкрепа и преференции производството на преработена селскостопанска продукция – консервната промишленост и производството на замразени плодове и зеленчуци, винопроизводството, млечната и месната промишленост.

7. Да се разработи национална система за сертифициране и постоянен контрол на екопродукти, основана на европейски норми и стандарти, която да се гарантира като българска държавна еконорма. Българските производители трябва да се информират за възможностите на екоземеделието и екоживотновъдството, които стават все по-ценени в Европа и по света и които предоставят несравнимо по-големи възможности за печалба.

8. Да се изработи и приеме нов закон за земеделските кооперации, който да осигури стимулирането и подкрепата на развитието им (както организационно и нормативно, така и финансово). България има повече от сто години опит в земеделските кооперации, опорочен и деформиран по време на социализма и ликвидиран по време на прехода.

9. Да се разработи специална програма за подкрепа и подпомагане на дребното и средното животновъдство. Трябва да се изравнят държавните грижи към земеделците с тези към пренебрегваните до момента животновъди. Животновъдството трябва да получава освен сериозни финансови субсидии и други видове помощ от страна на държавата: ветеринарна помощ, правна помощ, помощ за кандидатстване по европейски проекти и т. н.

10. Трябва да се осигурят условия българската селскостопанска продукция да влиза директно в предприятията от хранително-вкусовата промишленост и по този начин да се затвори цикълът на производство.

11. Трябва да се осигури нужното образование (специализирани училища и специалности в университетите) и периодични образователни и квалификационни курсове за българските селскостопански производители, които имат потенциала да се превърнат в едни от водещите в Европейския съюз чрез въвеждането на иновации в своята област. Освен това трябва да се възстанови уважението към селото и селскостопанското производство не само за да се спре обезлюдяването на селата, но и за да се предложи една много добра икономическа и трудова алтернатива на стотици хиляди българи, които биха печелили повече, занимавайки се със селско стопанство, отколкото, ако работят нискоквалифицирана работа в градовете.

4.4. Туризъм

Туризмът в България е отрасълът от икономиката ни с най-голям принос в брутния национален продукт – както директен, така и индиректен. **В последните 10 – 15 години българският туризъм претърпя много сериозно развитие** в изграждането на материалната си база. Изградиха се качествени хо-

тели с необходимите им по европейските стандарти оборудване и услуги. За съжаление, инфраструктурата – транспортна, енергийна, водоснабдителна, канализационна, както и необходимото цялостно благоустройство, фатално изостанаха и сега са основната пречка и проблем за качеството и нормалната реализация на туристическия ни продукт.

Бе разбита и системата на професионално образование в областта на туризма, което доведе до сериозен дефицит от подготвени кадри, способни да осигуряват търсената качествена туристическа услуга. Не беше развита система от допълнителни услуги за туристите, както и практически не се използва ресурсът ни за културен, еко и селски туризъм. Това стесни силно профила на потенциалните ни клиенти както като качество, така и като платежоспособност.

Какво предлагаме?

1. България трябва незабавно да промени образа си на евтина държава за алкохолен туризъм и да се опита да привлече по-платежоспособни чуждестранни туристи. Това може да стане, като наблегнем на други видове туризъм, за които имаме прекрасни условия: културен, планински, селски, винен, спа, бизнес и т. н.

2. Културният туризъм трябва да бъде държавно стимулиран и рекламиран, тъй като ние имаме не по-лоши характеристики от Турция, Гърция, Италия и Чехия например, но отстъпваме в пъти по приходи в сферата на културния туризъм както поради липсата на адекватна реклама, така и поради липсата на инфраструктура на определени места. Ще се изработи държавна стратегия за развитие на културния туризъм.

3. Туризмът като управление да се прехвърли към Министерството на регионалното развитие, доколкото проблемите му са не на стопанската дейност туризъм, а в осигуряване на необходимата му инфраструктура – водоснабдителна, канализационна, електроснабдителна и транспортна.

4. Да се обяви пълен мораториум на строителството по черноморското крайбрежие и планинските курорти до решаване на проблемите с благоустройството и инфраструктурата.

5. Да се изготви и осигури финансово държавна стратегия за национална реклама на туризма.

6. Да се възстановят професионалните средни училища, обучаващи кадри за туризма, както и да се създадат школи за квалификация и преквалификация на кадри за туризма и да се възстановят връзките на образованието с бизнеса.

7. Приоритетно да се насочи държавен ресурс в проектирането за туристическите селища както на цялостни устройствени планове, така и на инфраструктурни проекти и да се подпомогнат с консултации общините – центрове на туризъм, за подготовката на тези проекти.

8. Да се преразгледат сделките за приватизация на инфраструктура (както транспортна, така и инженерна) на курортни комплекси и възможностите

тази инфраструктура да стане общинска.

9. Да се разгледа въпросът с възможна административна самостоятелност на някои от националните ни курорти.

10. Да се развие цялостна програма за подкрепа, популяризиране и представяне на възможностите на минералната вода и на българския СПА туризъм.

11. Да се разработи система за държавна подкрепа на основата на преференциално използване на минералната вода за курортни и лечебни цели.

5. Финанси

5.1. Бюджетна политика

Бюджетната политика от доста години насам е преписване на миналогодишния бюджет, счетоводителско изравняване на приходи и разходи и залагане на по-ниски от възможните приходи, натрупване на резерв за извънпланирани и одобрени по съответния ред разходи.

Липсва политика и управленски поглед. Бюджетът се разглежда само като връзване на държавното счетоводство в рамките на допустимия дефицит. Разпределението на публичните пари в основата си е резултат на политическо, а в някои случаи и криминално лобиране, «наливане» на пари в нереформирани публични сектори и липса на ясна стратегия за целите на публичното харчене.

Тези недостатъци на държавния бюджет се възпроизвеждат и в общинските бюджети, където механизмите са същите, а резултатите – подобни. Основното оправдание за липса на политика е липсата на пари, а причината по-скоро е обратната – **липсата на политика е причина за липсата на пари.**

5.2. Данъчна и приходна политика

След близо десет години на така наречения „плосък данък“, който изигра своята роля в повишаването на събираемостта, европейската тенденция (и лява, и дясна) е преминаване към **„по-солидарния“ прогресивно-подоходен данък.** Ние смятаме, че за България това може да се комбинира с освобождаване от данък на ниските доходи (до 500 лв.), което ще допринесе за реално увеличение на доходите на тези хора с 10%.

В същото време ножицата на доходите в България се разтвори неимоверно и се обособи група (независимо, че не е многобройна), чиито доходи са десетки пъти по-високи от масовите. Тя не може да продължава да обяснява, че плоският данък повишава събираемостта.

Същевременно рязко трябва да се повиши събираемостта от данъци, акцизи и такси. Според различни изследвания само от несъбрано и източено ДДС, несъбрани такси и акцизи, сива икономика и неефективно управление на държавната собственост от държавата годишно изтичат между 7 и 10 милиарда лева. Тези пробойни трябва спешно да бъдат затворени.

Какво предлагаме?

1. Промяна на данъчната ставка за облагане на личния месечен доход в следния порядък:

до 800 лв. – без данък;

от 801 лв. до 1500 лв. – 10% данък;

от 1501 лв. до 3 000 лв. – 12% данък;

за сумите над 3 001 лв. – 17% данък.

2. Намаление на ДДС от 20% на 18% за всички стоки и услуги.

3. ДДС върху храна, лекарства, книги и учебници ще бъде премахнат.

4. В данъчното облагане на фирмите за присъщи фирмени разходи да се признават разходите за инвестиции в придобиване на собственост, предназначена за дейността на фирмата.

5. Създаване на единна приходна агенция. Националната агенция за приходите (НАП) и Агенция „Митници“ ще бъдат обединени в единен орган чрез вливането на митниците в НАП.

6. Запазване на българския лев и неопускане на еврото като резервна или национална валута в България.

6. Администрация и държавни служители

Много се говори напоследък за ефективност на администрацията, за електронно правителство, за намаляване на разходите и щатните бройки и т. н. Досега обаче всяко правителство въпреки декларациите за намаление, постоянно и систематично увеличава администрацията, без това да има ефект при услугите на гражданите.

Проблемът е не толкова в централната администрация, колкото в десетките структури на деконцентрирана държавна администрация под формата на агенции, териториални звена на централни структури, както и в раздутите общински администрации. Към системата на деконцентрираната държавна администрация само **Министерството на земеделието и горите има над 16 000 служители на заплати от бюджета.** В някои административни звена се приема, че заплатата е само за присъствие на работното място, а за свършена работа трябва да се плаща допълнително.

Общият брой на държавните служители в България е 440 000 души. Страната ни е на първо място по този показател в света!

В някои страни от Европейския съюз има преднамерено и съзнателно раздуване на администрацията с цел намаляване на безработицата. У нас обаче при острата липса на квалифицирана работна ръка и дефицит на публичен финансов ресурс категорично администрацията следва да се намали драстично, като едновременно с това значително се повиши качеството на услугите. Като на-

чало трябва да се определи стабилна структура на основния административен орган в държавата – Министерски съвет, за да не се появяват любопитни и екзотични министерства, странни заглавия, необясними сливания и разделяния, повечето от които се правят заради този, който става министър. Нека си припомним, че Търновската конституция има изричен запис, определящ броя и вида на министерствата.

Държавната администрация категорично може **да се намали с 40%**, като това ще осигури ресурс за увеличаване на заплащането с 50%, което е необходимо условие за значително завишаване на критериите за работещите и изискванията към тях за качеството на работата им. Структурата и съставът на общинските администрации не е много по-различен от времето на социализма, когато общините бяха един добавен израстък на държавната администрация и там също има значителен ресурс за оптимизация.

Какво предлагаме?

- 1. Съкращаване на броя на държавните служители с 40%.**
- 2. Преструктуриране на Министерски съвет, като се слейт Министерството на образованието и науката, Министерството на културата и Министерството на младежта и спорта в едно – Министерство на образованието, културата и спорта.** Да се закрие Министерството на туризма, като управлението на ресора премине към Министерството на регионалното развитие и благоустройството. Определят се трима зам. министър-председатели – на вътрешните работи (координиращ силовите министерства и правосъдието), на регионалното развитие и благоустройството (координиращ екологията, икономиката, енергетиката и земеделието) и на обществените сектори (координиращ външните работи, здравеопазването, социалната политика, културата и образованието). Министърът на финансите ще е пряко подчинен на министър-председателя.
- 3. Одит на всички административни структури** – на централна администрация и на деконцентрирана държавна администрация и тяхната ефективност с цел редуциране и намаляване на бройките и структурите, обвързано със съответното увеличение на заплатите на служителите.
- 4. Цялостен одит на общинската администрация** и изготвяне на препоръки към общинските съвети за нейната оптимизация.
- 5. Анализ и стратегия за необходимите действия след 2022 г.:** какво ще се прави с хилядите чиновници (някои от които високо квалифицирани специалисти), назначени да управляват и контролират парите и проектите по европейските фондове.

7. Транспорт

От създаването си преди повече от 13 века България заема едно от най-важните геостратегически места в Европа и в света. След промените през 1989 – 1990 г. и особено след приемането ни в Европейския съюз през 2007 г. България получи пореден шанс да се възползва от геостратегическото си положение. Критската транспортна конференция през 1991 г. определи, че пет от десетте европейски транспортни коридора за Централна и Източна Европа ще преминават през България. Това са Коридори 4, 7, 8, 9 и 10. Трябва да се подчертае, че **няма друга европейска страна с такива транспортни перспективи.**

За съжаление, след като дълги години по време на блоковото разделение на Европа ние развивахме инфраструктура за вътрешна употреба въпреки новите възможности, това продължи и след 1990 г. И досега нямаме изградени модерни трансгранични пътища и железопътни връзки със съседните страни, които да бъдат основата за реално използване на геостратегическото положение на България. **Тридесет години не се развиха българските морски и речни пристанища,** както и не се направи нищо за развитието на комплексни транспортни схеми за интегриране на пътен, железопътен, воден и въздушен транспорт.

Главният въпрос на стратегическата инфраструктура на България обаче не е експертен, а е най-вече и на първо място политически. Политически както на равнището на нашата държава, като взимане на ясни стратегически решения, така и на взаимоотношенията и договореностите със съседите ни (Румъния, Сърбия, Македония, Гърция и Турция) и на ниво Европейски съюз. **През изминалите 29 години никой наш политик не успя да договори до етап реализация както с Европа, така и със съседите ни важни регионални връзки – София – Белград, София – Букурещ, София – Скопие.**

Какво предлагаме?

- 1. Ускоряване на изграждането на пътна магистрала София – Калотина.** Това е най-кратката, най-бързата и вероятно дълго време единствената качествена връзка на България с Централна и Западна Европа. Освен това е и най-ефективният начин за приобщаване на българите от Западните покрайнини.
- 2. Довършване на скоростна жп връзка Калотина – София – Капитан Андреево.** Това в европейски контекст ще означава довършване на последната отсечка от най-важната транспортна жп магистрала, свързваща Европа с Близкия и Средния изток и част от бъдещия „път на коприната“ до Китай.
- 3. Довършване на магистрала „Струма“** в частта ѝ през Кресненското дефиле и като част от регионалната връзка Атина – София – Букурещ.
- 4. Стартиране на договаряне, проектиране и изграждане на магистрала между София и Букурещ.** Това налага преоценка на трасето на магистрала „Хемус“,

която вместо между Бяла и Велико Търново да премине южно от Русе.

5. Проектиране и изграждане на скоростна жп връзка и магистрала между Русе и Варна. Това трасе ще работи едновременно като втора част от магистрала „Хемус“ и като най-кратка и ефективна връзка между Дунав (еврокоридор №7) и Черно море.

6. Договаряне, проектиране и изграждане на жп връзка и скоростен път София – Скопие. Тази връзка е както стратегическа от политическа гледна точка – подобряване на връзката между България и Македония, така и икономическа – важна част от еврокоридор №8 – връзката между Адриатическо и Черно море.

7. Изграждане на скоростна жп връзка Елхово – Одрин и реконструкция на жп линията Карнобат – Синдел. Това е стратегическа линия между Турция, България, Румъния, Украйна и Балтийските републики или връзка между Мраморно море (Средиземно море) и Балтийско море.

8. Реконструкция и разширение на пристанищата Бургас, Варна, Русе и Лом.

9. Разработване и държавно представяне на национални и регионални транспортни центрове. Успоредно с развитието на регионалната европейска и трансконтинентална транспортна инфраструктура следва да се определят и разработят проектно местата на разполагане на интермодални терминали, трансферни складове и транспортни бази. Това ще бъде допълнителна добавена стойност на използването на геостратегическото положение на България. Такива локации са София, Варна, Бургас, Русе, Лом, Стара Загора, Видин.

10. Подкрепа на развитието на превозваческите, спедиторските и логистичните услуги.

11. Доизграждане на магистрала „Черно море“ и пряка магистрална връзка между Бургас и Варна.

8. Енергетика

По времето на социализма, Съюза за икономическа взаимопомощ и Варшавския договор (т. е. по времето, когато морето от енергия ни беше до колене) България разви собствена значителна енергийна база, която (изключвайки енергийния комплекс „Марица-изток“) разчиташе на чужди (предимно съветски) евтини или по-скоро получени на ниски и откровено антипазарни цени енергоресурси. Това включва и АЕЦ Козлодуй, който работи и произвежда относително евтин ток в България, но разчита както за свежо гориво, така и за депониране на отработеното на Русия. Това време обаче тежко **зарази държавата ни с изключително небрежно и разхитително отношение** към същата тази енергия именно поради това, че е „евтина“. Тази зараза действа с пълна сила и сега. Всички се оплакват от високите цени на енергията, но много малко се прави за намаляване на консумацията ѝ поне до ефективността на средно-

европейските стандарти.

В същото време нашите политици допуснаха да се провали проектът „Южен поток“ в името на неясни политически дивиденти. **Промяната на трасето на газопровода даде политически предимства на Турция и Гърция** и едновременно с това подложи под въпрос цялата газопрепосна мрежа, която печели основно от транзита на руски газ към Турция и Гърция. Тази ситуация, освен че лиши България от бъдещи икономически приходи, вероятно ще доведе до сериозно намаляване на сегашните транзитни такси.

Какви обаче са фактите?

- енергоемкостта на българската икономика е пет пъти по-висока от средноевропейската за единица продукция;

- загубите при производството и преноса на електроенергия в самата енергийна система са 50% повече от средноевропейските;

- в системата на енергетиката царят тежка корупция, нагласени обществени поръчки, неспазване на екоправила, сериозно изоставане на инвестициите по поддръжката и реновирането на мощностите и преносната мрежа;

- наличие на независим регулатор е само на думи. КЕВР на практика е политически зависим, манипулиран и в този смисъл не само безполезен, но и опасен орган;

- липсва ясна държавна енергийна стратегия, която да включва обвързано развитието на енергопроизводството, баланс между традиционните и възобновяемите енергоизточници, подкрепа на енергоефективността в бита и производството и разпределение на ограничения финансов ресурс в максимално добра за държавата и хората посока.

Какво предлагаме?

1. Довършване на проекта „АЕЦ Белене“.

2. Разработване и стартиране реализацията на широкомащабна програма за енергийна ефективност на икономиката и бита, която до 10 години да изравни енергоемкостта на производството и бита в България със средноевропейската в това число и продължаване на програмата за саниране на многофамилните сгради.

3. Разработване и подпомагане на производство и използване на системи за енергийна независимост на малки и отдалечени от основните мрежи жилища, селскостопански и производствени обекти.

4. Разработване и приемане на изцяло нов закон за енергийна ефективност, в който основните механизми да са разчетени на основата на стимулите, а не на санкциите и държавната регулация.

5. Решителни стъпки към цялостно или частично възстановяване на проекта „Южен поток“ под една или друга форма.

9. Здравеопазване

Здравето е скъпо – и в пряк, и в преносен смисъл. Абсолютно ясно е, че здравеопазването е важна, отговорна, скъпа и едновременно с това една от най-стратегическите задачи за управлението на всяка държава, по качеството и достъпността на което се съди в определяща степен за стандарта на живот на гражданите ѝ.

Последните тридесет години бяха време на тотални експерименти и в сферата на здравеопазването. Започваха се и се спираха реформи във всички посоки – структура и статут на болниците, здравно осигуряване, здравно застраховане, лекарствена политика, здравна каса и т. н. Сменящите се „управляващи“ партии и коалиции, управленски здравни програми, министри и „експерти“, доведоха здравеопазването ни до състояние на постоянна неустойчивост и разрушено равновесие в системата. Това **рязко покачи и недоверието и недоволството на българските граждани**. Неясното съответствие между задължението на гражданите за здравно осигуряване и правата за ползване на здравната система доведе до масово отказване от плащане на здравни осигуровки. Криворазбрана хуманност стимулира заобикаляне на правилата, безплатни „привилегии“ и използване на чужди права и чужди пари.

В същото време тежкото недофинансиране на системата води до ниско заплащане на работещите в нея и до непрекъсната и за съжаление, увеличаваща се загуба за България на лекари и среден медицински персонал. Все повече и за беда все по-млади и квалифицирани лекари и медицински сестри напускат България, за да практикуват в страни от Централна и Западна Европа.

Нивата на здравно обслужване също се разкъсаха и в момента се създава тежък конфликт между малките и средните болници (общински и държавни), от една страна, и големите многопрофилни и национални профилирани болници, от друга страна, както и конфликт между частните, държавните и общинските лечебни заведения. **Ликвидирането на поликлиниките в малките градове** лиши хората, живеещи в тях, от много важното междинно здравно обслужване – между личния лекар и болницата, и това създава впечатление, че малките болници, преобладаващата част от които са абсолютно нежизнеспособни, са фатално необходими за гражданите.

Какво предлагаме?

1. Най-важната политическа цел е да възстановим справедливостта и солидарността в здравноосигурителния сектор на България и да спрем злоупотребите в здравеопазването. Никой български гражданин не може да бъде принуждаван да плаща за здравни услуги в момента на ползването им освен минималната потребителска такса, след като вече е платил авансово здравноосигурителните си вноски.

2. Възстановяване на обществения статут на НЗОК и ситуирането ѝ в остра

конкурентна среда, за да се спре политизирането и бюрократизирането на институцията, да се обърне внимание на най-важните хора в системата – осигурените лица и пациентите.

3. Възстановяване на доброволното здравно осигуряване, което в момента е преобразувано в здравно застраховане.

4. Създаване на стимули за инвестиции, въвеждане на нови технологии и подобряване на качеството на здравните услуги.

5. Създаване на индикативни стандарти и нива за заплащането на труда на лекарския и нелекарския персонал в държавните и общинските лечебни заведения.

6. Въвеждане на информационните и комуникационните технологии в отчитането на медицинската помощ, на първо и най-важно място спешно въвеждане на лична здравна карта, електронни рецепти и телемедицина.

7. Стимулиране на студентите по медицина при завършване да избират специалности, при които се очертава опасен дефицит.

8. Насърчаване на международния обмен на знания и информация между България и страните членки на ЕС в областта на здравеопазването и провеждането на мерки за адекватна подготовка на системата на здравеопазване за предпоставяне на здравни и медицински услуги на чужди граждани.

9. Възстановяване правото на всеобща, достъпна, качествена и навременна спешна помощ за всички български граждани без изключение, която ще е финансирана чрез държавния бюджет. Така ще се гарантира, че дори и неосигурените лица няма да бъдат лишени от здравна помощ, когато спешно се нуждаят.

10. Въвеждане на скринингови изследвания за откриване на все още непроявени заболявания със значима лична, обществена и финансова тежест.

11. Осигуряване на държавно програмно финансиране за проблемите по семейното планиране и асистираната репродукция.

12. Създаване на програми за здравно образование.

13. Инвестиции в квалификацията на медицинския персонал на всички нива в здравната система;

14. Двукратно увеличаване на ресурсите за превенция и профилактика. Възстановяване на училищните здравни кабинети. Годишните профилактични прегледи да станат задължителни.

15. Демонополизация на здравното осигуряване и възможност за работа на частни здравни каси, работещи по същите правила като НЗОК.

10. Екология

Опазването на екологията и природната среда в страната ни е въпрос на национална кауза. Добрата и екологично чиста среда все повече ще става основният привличащ фактор както за обитаване, така и за отгих и бизнес. За съжаление, от години насам най-тежкият проблем на опазването на околната среда

В България е **липсата на дисциплина и корупцията в управлението**. Като цяло природната среда в България (въздухът, водата, почвите) е съхранила своята природна чистота. Нещо повече – разрушаването на промишлеността и земеделието доведоха до принудително (по-скоро неизбежно) допълнително очистване на средата. В земеделието изкуствените торове и препаратите срещу вредители са по-скоро рядкост, отколкото правило.

В градовете основното замърсяване е от транспорта. **Водите ни са замърсени главно с битови отпадни води**, чието пречистване е технологично по-лесно и относително евтино. Основният проблем на градската околна среда са битовите отпадъци, чието преодоляване отново е въпрос на дисциплина и организация.

Големият проблем на България в сферата на екологията и опазване на околната среда е в **систематичното и безконтролно съсипване на ценен природен ресурс** – черноморското ни крайбрежие, горите на България, ценни природни феномени и т. н. В основата на всичко това е корупцията и липсата на структуриран, действен и ефективен контрол.

Какво предлагаме?

1. Мораториум върху промишления дърводобив за период от 10 години.
2. Държавна политика за залесяване на вече обезлесени райони.
3. Строг контрол върху нискотехнологичните производства.
4. Мерки за запазване и разширяване на биоразнообразието в България. Защита на изчезващи видове.

11. Образование, наука и култура, проблеми на младежта и спорта

11.1. Образование

В продължение на много години се водят спорове и се работи в посока реформа в българското образование. Започват се реформи, сменят се учебници, водят се люти спорове за финансиране, заплати, база и т. н. Това се отнася основно за средното образование. При висшето образование **умопомрачително расте броят на университетите и намаляват критериите за прием на студенти**. Вече стигнахме до ситуация, в която местата за студенти са повече отколкото кандидатите. И образованието отива към все по-зле и по-зле. Не толкова самото образование като система, колкото резултатите от него като качество на продукта.

Резултатът от това образование е, че вместо образовани хора, знаещи как да използват знанията си и мотивирани да ги употребят за свое благо и благото на държавата нашето образование произвежда все повече неграмотни и полуобразовани хора, без да си представят за какво точно са им тези знания,

които са им предлагали и те са усвоили или несъвсем. Все по-голяма част от малкото обучени, мотивирани за реализация, талантиливи и грамотни българи бягат от страната, за да търсят реализация в чужбина.

Или с други думи, огромният неуспех на образованието (неграмотните, неуките и слабообразованите) си остава за нас, а дори малкият успех (добре обучените и кадрилни млади хора) отива да работи за друг. Ако тази тенденция продължи още 10 – 15 години, **катастрофата на цялата ни държава ще е неизбежна и страшна**.

В същото време по общо мнение на бизнеса все по-ясно се очертава, че в България последните години основен проблем е липсата на обучени и образовани кадри. И това се отнася за всички нива на квалификация, но с най-голяма сила важи за високкоквалифицираните.

Какво предлагаме?

1. Да се определят ясно и точно задачите пред средното образование в четири основни цели: **предоставяне на оптималното количество знания**, които гарантират разумно ниво на обща култура. При днешните технологии за достъп до знание всеки, който желае да получава допълнителна информация, има неограничени възможности. **Подготовка в дух на предприемчивост** у всеки млад човек. В съвременния свят основните двигатели за развитието са предприемчивостта и изобретателността. Знанията са само средство, а не цел. **Възпитание на свободен и патриотичен дух** – само свободният човек може да просперира, а когато свободният и проспериращ човек е патриот, тогава просперира и нацията. **Обучение на граждани**, наясно както със своите права, така и със своите задължения в общността. Целта е да се формират мислещи личности, с активна гражданска позиция, които да заемат подobaваща роля в обществото.

2. Да се възстановят специализираните училища, подготвящи професионални кадри за стопанството, като се засилят връзките с бизнеса, и да се ориентира профилирането на образованието към нуждите на икономиката. Всяка професионална гимназия трябва да бъде подпомагана от определен отраслов бизнес.

3. Базата на основното образование (което отново ще бъде върнато до 8. клас) да се запазва максимално близо до учениците. Междинните училища да се развиват по-близо до обслужваните села. Като основен принцип да се ползва пътуването на учителите, подкрепяни със съответното мотивиращо заплащане.

4. Да се определи технология за подкрепа на индивидуалните качества на всеки по време на общото образование. Това е особено важна задача, която в редица държави е решена. Максималното насочване и използване на интелектуалния капацитет на всеки човек задължително минава през решаването на тази задача.

5. Да се разграничат ясно задачите и целите на общото и висшето образование.

6. Да се реструктурира държавната поръчка за университетите в зависимост от необходимостите на икономиката и управлението. Трябва да се осигурят възможности за професионалното развитие и реализация на завършилите висшето си образование. Висшето образование не бива да е самоцел, а трябва да е в пряка връзка с кадровата политика на държавата и нуждата от подготвени кадри за бизнеса и частния сектор.

7. Висшето образование трябва да се модернизира и финансирането на университетите да не е „на калпак“, т. е. на бройка обучавани студенти, а да е съобразено с рейтинга на университета и с реализацията на завършилите го. Тогава реално ще се стимулират университетите да провеждат качествено обучение, и то на толкова студенти, колкото преценят за необходимо. Това означава, че няма да има безкраен брой от висшисти, които завършват, защото „така трябва“, и които след това никога не работят по специалността си.

8. Да се изработи програма за постоянна квалификация и преквалификация на учителите.

9. Въвеждане на вероучение като задължителен предмет в учебната програма.

10. Да се утвърди програма за повишаване на доходите на учителите с 50% за четири години. Учителите трябва да получават много по-високи възнаграждения, за да не им се налага да дават частни уроци. Това обаче трябва да е обвързано с въвеждането на иновативни методи в преподаването и на постигането на високи резултати.

11. Премахване на делегираните бюджети. Училищата ще се издържат от държавния бюджет независимо от това колко ученици има в тях.

12. Прекратяване на практиката за закриване на училища и възстановяване на вече закрити такива. **Закрие ли се училище, закрива се и населено място – Възраждане няма да допусне повече такава практика в България.**

11.2. Култура и наука

България е европейската страна след Италия и Гърция с най-богато древно и антично наследство. **Земята на България е земята на тракийската култура** – едната от трите култури, наред с древногръцката и римската, които са в основата на модерната западна цивилизация.

Но за разлика от Гърция и Италия, които показват активно и много печелившо своето наследство, ние скромно от време на време демонстрираме богатствата на историята на нашите земи. **Българската културна традиция е древна, но и много жизнена.** Уникалният ни фолклор (музикален, песенен, танцов), националната ни архитектура, културните ни традиции в изобразителното изкуство, литературата, театъра, операта, музиката, танца, киното от последните два века са една благодатна почва за ново българско културно Възраждане в Обединена Европа. България има уникална традиция за довеждане на културата до отделния човек – това са **читалищата**. Чрез тях във времето се е създавала пряка връзка на националната и световната култура с хора-

та. През периода на социализма държавата чрез културата основно въздействаше върху съзнанието на нацията. В културата се инвестираше извънредно много и следва да се признае, че освен политическото въздействие върху съзнанието на хората имаше и значителни постижения – основно в опазването и развитието на фолклора, възстановяването и поддържането на архитектурното наследство, киното, живописата и скулптурата. След промените през 1989 г. държавата се оттегли практически почти изцяло от субсидирането на културата под предлога, че всичко е пазар, което обрече цялата система на бавен, но сигурен разпад. В последните години се положили значителни усилия за подобряване на материалната база на високата култура, провежда се реформа в театъра, раздвижи се българското кино. Но изключително важни сфери на културата – фолклорът, читалищата, архитектурното наследство, продължават по-скоро да се рушат, отколкото да се подкрепят.

Що се отнася до сферата на науката, нещата там не изглеждат по-добре. **В последните 20 години България загуби голяма част от даровитите си учени.** Това бе причинено от два основни фактора – рязкото намаляване на финансирането на науката и отваряне на възможността за работа извън страната, основно в страните от Европейския съюз. Нашите учени са привлечени в чужбина не само и не толкова от значително по-доброто заплащане, от работата и стандарт на живот, а по-скоро от възможността да работят и да градят своята научна кариера в несравнимо по-добри условия, по-добра техника и оборудване и в качествени научни екипи. Това направи България един от сериозните донори на подготвени и обучени научни кадри на Западна Европа и Америка.

Какво предлагаме?

1. Завърщане на държавата в сферата на културата на масово равнище (квартал, село, малък град) чрез субсидиране на читалищата, кръжоци, школи, клубове.

2. Чувствително увеличаване на държавните средства за археология, за възстановяване и поддържане на исторически и културни паметници.

3. Увеличаване на средствата за кинопроизводство на основата на конкурси за идеи. Финансова подкрепа само за филми с висока художествена стойност, а не за постни постмодернистски продукции без никакъв смисъл.

4. Възстановяване на държавната субсидия за ансамбли, състави и трупи за национален фолклор.

5. Българските културни дейци да бъдат стимулирани да работят в сферата на националното, за да можем отново да се радваме на световноизвестни и признати автори като Ботев, Вазов, Яворов, Траянов, Йовков, Дончев и други.

6. Да се създадат условия за конкуренция между творците чрез засилване на проектното начало в културата.

7. **Нововъвеждане** е ключовата дума за развитието на нашата наука. Държавата следва да финансира всички научни сфери, където се осъществяват нововъвеждания и да подпомага реализацията им на практика.

8. Трябва да се постигне ниво на синтез между държавата и научните институции, тъй като развитието на науката е жизненоважно за националната сигурност, икономическото и социалното развитие на държавата.

9. Трябва да се осигури по-добра материално-техническа база на българските научни институции, както и възможността за финансирана с държавни или европейски средства мобилност, която да повишава квалификацията на кадрите.

10. Да се изработи програма по привличане на филиали на западни университети за разкриване на научни лаборатории в България.

11. Да се създаде специален фонд „Млади научни работници“, който да осигурява жилище, допълнително заплащане и специализация на млади учени.

12. Да се изработи нова система за лицензиране на висшите училища с възможност за изследователски функции.

13. Да се създадат данъчни облекчения за фирми, инвестиращи в наука и развойна дейност.

14. Да се създаде програма на приоритетни за България науки, обвързано с програмата за икономическо развитие, които да получат предимствено финансиране.

11.3. Проблеми на младежта и спорта

Младежта – това са бъдещите поколения и идващите генерации. Тя представлява бъдещето на целия ни народ. От това какво представлява младежта като качества и способности, зависи облика на обществото и държавата ни утре.

Какво представлява българската младеж днес? Според едно от последните изследвания на синдиката на българските учители, става ясно, че около **30%**

от младите българчета живеят в руск. Данните сочат рязко нарастване на учениците, злоупотребяващи с алкохол, тютюнопушене и наркотични вещества. Сред деветокласниците процентът на учениците, които употребяват или са употребявали поне веднъж наркотични вещества, е 16%, а сред учениците от 12-ти клас е 29,5%. Този процент нараства с преминаването в по-горен клас и достига близо 40% на деца, употребявали или зависими от наркотични вещества. Около 70% от учениците пък употребяват алкохол.

Това трагично положение може да се промени само чрез радикални мерки. Те включват:

1. **Ежеседмични задължителни беседи** с представители на различни държавни институции, имащи за цел превенцията на тези проблеми.

2. **Санкции, включително затвор**, за недобросъвестни родители, които не възпитават децата си правилно и с действията или бездействията си ги тласкат в лапите на порока.

3. **Създаване на условия за здравословен начин на живот на младите българи** чрез туризъм, физкултура и спорт. Физическата и психическата устойчивост на младите поколения е основен приоритет сред националните ни цели. Трябва да се въведе **задължителен спорт за всички ученици**. Докато ученикът е част от образователната система, той трябва да членува в поне един спортен клуб и да практикува минимум един спорт, като в края на всеки срок се предоставя бележка от спортния клуб, че даденият ученик редовно е посещавал тренировките/заниманията. По този начин, от една страна, ще се стимулира физическото, нравственото и умственото развитие на младите българи, а от друга, ще се създадат отлични условия за съществуването и развитието на спортните клубове и за постигането на върхови спортни успехи на международната сцена.

4. **Възпитание в дух на родолюбие и национална гордост.** Националното възпитание утвърждава единството на нацията и здравината на националната държава. Важно място за възпитаването в патриотичен дух и изконните български ценности и добродетели заема Българската Войска и казарма.

5. **Специална програма за извънучебни занимания**, в които младите колективно извършват общественополезна дейност и биват възпитавани в дух на трудолюбие, другарство и взаимопомощ.

В най-голяма степен състоянието, в което се намира българската младеж днес, е практически пряка функция от почти пълния разпад на обществото ни. Немалка е обаче и ролята на намиращия се в клинична смърт масов и елитен спорт.

През времето на социализма елитният спорт бе една от рекламните витрини на строя. Държавата имаше много подредена и добре финансирана система за развитие на „високото спортно майсторство“. За да поддържа системата на подбор на „експонатите“ от витрината, се развиваше и широка база на спорта, особено на т.н. „народни“ спортове на България – борбата и щангите.

След промяната през 1989 г. държавата изцяло се изтегли от масовия

спорт – спортни школи, спортни училища, училищен, квартален, работнически и селски спорт. Липсата на широката база на масовия спорт обаче влечи все по-осезателно и високия спорт към дъното. В същото време спортът не изпълнява основните си функции в развития свят – да поддържа и укрепва здравето на нацията и да дисциплинира младото поколение.

Като начало следва да се осъзнае, че **държавата има за първо свое задължение развитието на масовия спорт**. Основните ресурси на обществото е необходимо да се насочват в ученическия и кварталния спорт. Само развитието на масовия спорт, първо, може да даде повече здраве на нацията и второ, да осигури широка основа за постижения в елитния спорт.

Развитието на елитния спорт би следвало да се подкрепи от бизнеса (например хазартния), като държавата да осигури данъчни преференции при инвестиране в спорт. Елитният спорт е и възможност за реклама, която не се използва достатъчно в България.

Друга не добре използвана възможност за развитие на зоната между масовия и елитния спорт е **университетския спорт**. Университетските спортни отбори могат да станат основа за преход между масовия и елитния спорт.

Какво предлагаме?

1. Основните държавни субсидии да се насочат към кварталния, училищния и университетския спорт. Следва да се осигури начин за финансова поддръжка на изграждането и експлоатацията на спортни обекти.

2. Финансов ангажимент към спортни треньори и учители в училищата и университетите. По този начин родителите няма да има нужда да заплащат такси за децата си.

3. Финансирането на нова материална база на спорта да се насочи към спортове с масово приложение като плуване, лека атлетика и гимнастика, както и към колективните спортове (футбол, волейбол, баскетбол, хандбал) които освен здраве дават и възпитание в колективен дух.

4. Да се дадат преференции на бизнеса при инвестиране в елитен спорт, така че да се стимулира развитието на този спорт и на частна основа.

Време ни е за Възраждане!

Движение „ВЪЗРАЖДАНЕ“

<https://vazrazhdane.bg>

<https://Възраждане.бг>

Електронна поща: vazrazhdane@vazrazhdane.bg

Фейсбук страница: Движение „Възраждане“

- За София: 0876 901 180 – Александър Арангелов
- За Благоевград: 0887 788 446 – Цвета Рангелова
- За Бургас: 0889 232 344 – Владимир Павлов
- За Варна: 0889 947 977 – Георги Георгиев
- За Велико Търново: 0896 647 878 – Иван Спирдонов
- За Видин: 0879 627 964 – Валери Сираков
- За Враца: 0886 738 380 – Ивайло Папов
- За Габрово: 0896 690 190 – Даниел Петров
- За Добрич: 0887 541 864 – Йордан Йорданов
- За Каспичан: 0877 997 190 – Жулиета Станчева
- За Казанлък: 0894 695 747 – Димитър Пашев
- За Ловеч: 0887 704 990 – Митко Димов
- За Монтана: 0888 877 003 – Найден Найденов
- За Петрич: 0887 660 694 – Любомир Георгиев
- За Пловдив: 0885 356 957 – Ангел Георгиев
- За Русе: 0877 532 529 – Дилян Саманджиев
- За Севлиево: 0883 454 237 – Йордан Андреев
- За Силистра: 0895 638 328 – Марин Николов
- За Стара Загора: 0899 888 131 – Слави Котаров
- За Троян: 0878 127 138 – Станислав Николов
- За Ямбол: 0889 225 509 – Георги Дичев

